

Những Lời Khai Thị Trí Huệ Trong Kinh Kim Cang

Chủ Đề 1078: Lấy Âm Thanh Để Cầu. Rõ Ràng Là Dùng Nghiệp Thức Để Hành Sự, Chấp Trước Cảnh Tượng Lục Trần

Chủ giảng: Pháp sư Tịnh Không

Thời gian: Tháng 05 năm 1995

Địa điểm: Cư Sĩ Lâm Phật Giáo Singapore

Trích lục từ: Báo cáo nghiên cứu Kim Cang Bát Nhã (Tập 094)

Chuyển ngữ: Tịch Minh

【Lấy âm thanh để cầu. Rõ ràng là dùng nghiệp thức để hành sự, chấp trước cảnh tượng lục trần. Cho nên quả trách rằng, người ấy hành đạo tà, không thể thấy Như Lai.】

Lời này của Phật dụng ý quá đổi thâm sâu, rất khó để lãnh hội. Nói ra những lời như vậy, thật sự là từ bi đến tột cùng. Chúng ta không bàn đến người khác, hãy tự nghĩ lại chính mình, bản thân hiện tại đang học Phật, có phải là đang tìm cầu từ trong sắc tướng, âm thanh hay không? Chúng ta thật sự là đang làm cái việc này. Biết bao nhiêu người ở trong Phật đường, chúng ta nhìn thấy họ thấp hương quỳ trước mặt Phật Bồ tát, ở nơi đó lâm râm cầu nguyện khăn vải, làm cả nửa ngày trời vẫn chưa đứng dậy, họ chính là đang tìm cầu trên sắc tướng. Giới trí thức thì tìm cầu từ trong những bản kinh của “Đại Tạng Kinh”, bản kinh vẫn là sắc tướng, cũng là sắc tướng, nghe giảng kinh thì tìm cầu từ âm thanh.

Sự thị hiện của Pháp sư Diệu Thiện vào những năm đầu Dân Quốc, chính là để phá trừ cái chấp trước này của chúng ta. Pháp sư Diệu Thiện chỉ có một thân một mình, cũng chẳng có chùa chiền, ngài cư trú không có nơi chốn cố định; hôm nay đến nhà vị tín đồ này ở vài ngày, ngày mai đến nhà tín đồ kia ở vài ngày, quanh năm suốt tháng đều vân du bên ngoài, chẳng ai biết ngài ở đâu. Thế nhưng, mỗi một gia đình đều rất hoan nghênh ngài, đều coi ngài như Phật sống mà cúng dường, ngài chẳng hề bị câu thúc. Ngài niệm Phật không giống như người khác niệm, bình thường ngài cũng chưa từng lạy Phật; người ta đánh lễ ngài, ngài liền lật đật quỳ xuống đánh lễ lại người ta, rất hòa nhã, chẳng có một chút đáng vẻ bề trên nào.

Người xuất gia thông thường nhìn ngài dường như không quen mắt, cứ ngỡ rằng làm người xuất gia, được người tại gia đánh lễ là điều hiển nhiên; đâu có cái chuyện vừa thấy người tại gia đánh lễ, liền vội vàng lạy rạp xuống đất dập đầu đáp lễ, ngài chính là có thói quen như vậy. Đó là phá cái chấp trước của chúng ta, phá cái phân biệt của chúng ta, phá cái tập khí của chúng ta.

Chùa chiền am đường, đạo tràng của Phật môn, cần phải cúng dường Phật tượng thật trang nghiêm; không những Phật tượng phải trang nghiêm, khiến cho người bình thường bước vào vừa nhìn thấy liền sinh tâm hoan hỷ, mà còn phải bày trí rất nhiều đạo cụ, tràng phan, bảo cái, hương hoa cúng dường. Chư vị phải biết, đây là để làm gì? Đây có phải là tu hành không? Không phải. Là để tiếp dẫn chúng sinh, dụng ý của nó là ở chỗ này.

Đại chúng thường trụ trong đạo tràng chúng ta, mỗi ngày làm thời khóa sáng tối, oai nghi chỉnh tề ngay ngắn, đó là đóng kịch biểu diễn cho người khác xem. Cần phải hiểu được ý nghĩa này, là để cho những người mới học Phật, những người chưa học Phật xem, cho họ thấy được những người này đối với Phật tôn trọng như vậy, thì chắc hẳn là Phật cũng rất tốt, chúng ta thử đi nghe ngóng tìm hiểu xem sao; tiếp dẫn họ nhập môn, đây chính là đóng kịch biểu diễn cho người ta xem. Tu hành chân chính, chính là chẳng chấp trước tướng. Chúng ta nhất định phải hiểu thấu cặn kẽ đạo lý này, tất cả mọi sự kiến lập trong đạo tràng chùa chiền, đều là vì để tiếp dẫn chúng sinh.

Nhưng bạn phải hiểu rằng, chúng sinh ở mỗi một thời đại, mỗi một khu vực, thì bối cảnh văn hóa không giống nhau, hình thái ý thức không giống nhau, phương thức sinh hoạt không giống nhau. Bạn phải thấu hiểu họ, sau đó xem xét dùng phương tiện như thế nào thì mới có thể độ hóa chúng sinh của một phương đó. Bạn nếu cứ khư khư ôm giữ lẽ lối này của Trung Quốc, lại còn mang những khuôn mẫu từ ngàn xưa của Trung Quốc, đem đi độ người nước ngoài thời hiện đại, thì quyết định là làm không thông. Cho nên Phật pháp nhất định phải biết hiện đại hóa, bản địa hóa, thì bạn mới có thể độ được những chúng sinh ở ngay nơi đó.

Chúng ta đưa ra một ví dụ rất đơn giản, thí dụ như tranh vẽ thì mọi người đều thích, thế nhưng có một khu vực họ đặc biệt thích một loại tranh vẽ nào đó, khi bạn cúng dường trong Phật đường, liền chọn lựa bức tranh mà tất cả bọn họ đều thích, họ nhìn thấy sẽ sinh tâm hoan hỷ. Tất cả đều vì chúng sinh, không phải vì Phật, Phật Bồ tát không cần những thứ đó, Phật Bồ tát thấy vạn pháp

thầy đều là một thể Như Như, các ngài làm gì có cái phân biệt chấp trước này? Tất cả mọi sự lựa chọn, đều là vì chúng sinh ở địa phương đó, vì họ mà lựa chọn, xem họ thích cái gì. Thí dụ như xây một đạo tràng, họ thích hình thức như thế nào, giống như những đạo tràng này của chúng ta hiện nay đều xây dựng theo hình thức của Trung Quốc, vì khu vực Tân Gia Ba này đã bị văn hóa Trung Quốc đồng hóa rồi.

Thế nhưng ở nước ngoài, bạn xây dựng một đạo tràng như thế này, nói lời thành thật, đối tượng là nhắm vào ai? Đối tượng là Hoa kiều, người nước ngoài sẽ không bước vào. Người nước ngoài vừa nhìn thấy, à đây là văn hóa cổ xưa của Trung Quốc, họ liền không vào. Sắc tướng, âm thanh, chúng ta phải biết cách vận dụng nó, tuyệt đối không được chấp trước vào nó, chấp trước là sai rồi. Ở chỗ này giảng, vẫn còn cái chấp trước vi tế. Rõ ràng là dùng nghiệp thức để hành sự, chấp trước lục trần.

Cho nên quở trách rằng, người ấy hành đạo tà, không thể thấy Như Lai. Đây là Phật ở chỗ này đang quở trách hạng người này là họ đã sai rồi. Hành là tu hành, họ không phải tu hành chánh pháp, điều họ tu hành là tà pháp. Tiêu chuẩn của tà và chánh, chúng ta phải biết: chánh pháp là bạn nhất định sẽ thành Phật, đây mới là chánh pháp; không thể thành Phật, đó chính là tà pháp. Bạn học Phật rồi, mà vẫn còn tiếp tục luân quần trong lục đạo luân hồi, ở trong lục đạo tu một chút phước báo thì là tà pháp, không phải chánh pháp.

Chư vị phải biết, tiêu chuẩn của chánh pháp, nhất định là phải siêu việt lục đạo luân hồi. Gượng ép mà nói thì A La Hán được xem là chánh pháp, vì đã siêu việt luân hồi rồi; thế nhưng ngài vẫn không thể tính là thuần chánh, bởi vì ngài vẫn còn những chấp trước vi tế. Chánh pháp thuần chánh thực sự là của Pháp Thân Đại Sĩ, đó mới là chánh pháp.

Chúng ta ngày nay nói lời thành thật, đừng nói là phá Vô minh, ngay cả Kiến Tư phiền não có muốn hàng phục cũng hàng phục không nổi, không có cái năng lực này. Nếu bạn không tin, hãy tự mình ngồi tĩnh tọa, ngồi chừng năm phút, bình tĩnh mà quan sát xem trong tâm bạn có khởi vọng tưởng hay không; trong vòng năm phút không biết đã nghĩ ngợi bao nhiêu chuyện rồi! Bạn liền nhận ra sự sinh diệt của vọng niệm trong tâm, hàng phục không nổi! Thử ráng niệm câu Phật hiệu, xem thử có đè nén xuống được hay không, rốt cuộc vẫn là chế ngự không nổi; vậy thì biết ngay là không xong rồi, có năng lực gì để liễu sinh tử, xuất tam giới đây?

Thật sự mà nói thì ngoài pháp môn niệm Phật đời nghiệp vãng sinh ra, quyết không còn con đường thứ hai. Đối với hạng người như chúng ta mà nói, chánh pháp chính là một câu “A Di Đà Phật”, ngoại trừ một câu A Di Đà Phật ra, đối với chúng ta mà nói thấy đều là tà pháp. Vì sao vậy? Vì không thể thành tựu. Không thể thấy Như Lai, chính là không thể kiến tánh.